

1 Vær glad, o sjæl, og frygt dog ej,
For at du vandre skal den vej,
Hvorpå alt kød forsmægter!
Omfavn din brudgom, Jesus Krist,
Hans kærlighed dig trøster vist,
Han ej sin troskab nægter
Selv når du intet mægter.

2 Når jeg, på sygeseng lagt ned,
End skælver i den kolde sved,
Og ej et ord kan tale,
Skal Jesus med sin hyrdestav
Ledsage mig, forbi min grav,
Hans livsens ord husvale,
I dødens mørke dale.

3 Han til sin Faders velbehag
Har udført al min svære sag,
Han har forsoning fundet,
Og den for mig, for mig indbragt
I himlen, hvor han fik al magt;
På ham min tro er grundet,
Til jeg har sejer vundet.

4 Alt, hvad jeg her forlise kan
I ufuldkommenheders land,
Vil jeg for intet skatte;
Udrives jeg af venners favn,
Det er mit bedste; deres savn
Guds forsyn vil erstatte,
Gud samler de forladte.

5 Her er dog al min kundskab mørk,
Her gik jeg i en vildsom ørk;
Min andagt i en hytte
Af synd og sorg forstyrres her,
Dér skal jeg se Gud, som han er.
Vel mig, at jeg må flytte
Fra en brøstfældig hytte!

6 Den smerte er en overgang,
Og bliver stien end så trang,
Den dog til livet fører;
Ved nåden vil jeg stride frem
Til Herren og til himlen hjem,
Hvor ingen pine rører,
Hvor glæden ej ophører.

7 O trøst, som er mig altid sød!
Og når jeg kæmper med min død,
Skal jeg dens kraft fornemme,
Og overgive da min ånd
I min trofaste skabers hånd,
Og Jesus aldrig glemme,
Det håb kan ej beskæmme.

Mel. Om Himmeriges Rige saa ville vi;
Author/Translator from index: J. J. Lund